го Филистимскы-тѣ началници и рекохѫ
му Филистимскы-тѣ началници: [е]Испро-
води тогозь человѣка, и нека ся върне на
мѣсто-то си което му си опрѣдѣлилъ, и
да не слѣзе съ насъ въ бой-тъ, да не бы
да ни стане [ж]въ бой-тъ сѫпостатъ; защо-
то какъ бы ся примирилъ той съ господа-
ря си? не съ главы-тѣ ли на тѣзи мѫ-
5 жіе? Не е ли той Давидъ, за когото пѣ-
ехѫ взаимно въ ликове-тѣ, и говорѣхѫ:
[з]Саулъ порази тысящы-тѣ си, а Давидъ
тмы-тѣ си?
6 Тогазь повыка Анхусъ Давида, та му
рече: Живъ Господь, наистинѫ ты быде
правъ, [и]и исходъ-тъ ти и входъ-тъ ти съ
мене въ станъ-тъ е угоденъ прѣдъ очи-
тѣ ми; защото [і]зло не намѣрихъ въ тебе,
отъ който день си дошелъ при мене дори
до тойзи день; но прѣдъ очи-тѣ на вой-
7 воды-тѣ не си ты угоденъ. Сега прочее
върни ся та иди съ миръ, за да не нане-
сешь неугодность въ Филистимскы-тѣ
8 войводы. И рече Давидъ Анхусу: Но що
сьмь направилъ? и що намѣри ты въ
рабъ-тъ си отъ който день сьмь прѣдъ те-
бе до тойзи день, та да не идѫ да ратува-
мъ противъ непріятели-тѣ на господа-
9 ря си царь-тъ? И отговори Анхусъ и ре-
че Давиду: Знаіѫ че си угоденъ прѣдъ
очи-тѣ ми, [к]като ангелъ Божій: но [л]Фи-
листимскы-тѣ началници рекохѫ: Да не
10 възлѣзе той съ насъ въ бой-тъ. Сега про-
чее стани утрѣ рано, съ рабы-тѣ на го-
сподаря си, които дойдохѫ съ тебе: и
като станете утрѣ рано, тутакси като ви
ся разсъвне, идѣте си.
11 И станѫ рано на утринь-тѫ Давидъ, и
мѫжіе-тѣ му, за да си идѫтъ, да ся вър-
нѫтъ въ Филистимскѫ-тѫ земіѫ. А [м]Фи-
листимци-тѣ възлѣзохѫ въ Іезраель.

ГЛАВА 30.

1 И когато Давидъ и мѫжіе-тѣ му влѣ-
зохѫ въ Сиклагъ въ третій-тъ день, [а]А-
маличани-тѣ бѣхѫ направили нападеніе
въ южнѫ-тѫ странѫ, и въ Сиклагъ, и
поразили бѣхѫ Сиклагъ и изгорили го бѣ-
2 хѫ съ огнь. И заплѣнили бѣхѫ жены-тѣ
които бѣхѫ въ него: отъ мало до голѣ-
мо не умьртвихѫ никого, но зѣхѫ *гы*, та
3 отидохѫ въ пѫть-тъ си. А Давидъ и мѫ-
жіе-тѣ му дойдохѫ въ градъ-тъ, и ето,
бѣше изгоренъ съ огнь: и жены-тѣ имъ, и
сынове-тѣ имъ, и дъщери-тѣ имъ заплѣ-
4 нены. Тогазь Давидъ и людіе-тѣ които
бѣхѫ съ него възвысихѫ гласъ-тъ си та
плакахѫ, додѣ не имъ останѫ вече сила
5 да плачѫтъ. Така и [б]двѣ-тѣ жены на Да-
вида быдохѫ заплѣнены, Ахиноамъ Іе-
зраелка-та, и Авигея жена-та на Нава-
6 ла Кармилецъ-тъ. И оскърби ся Давидъ
много, защото людіе-тѣ говорѣхѫ [в]съ ка-
меніе да го убіѭтъ, понеже душа-та на
всичкы-тѣ людіе бѣше прѣогорчена, вся-
кой за сынове-тѣ си и за дъщери-тѣ си:
а [г]Давидъ ся укрѣпи въ Господа Бога
своего.
7 И [д]рече Давидъ на Авіаѳара священ-
ника, Ахимелеховый-тъ сынъ: Донеси ми
тукъ, моліѫ, ефодъ-тъ. И донесе Авіа-
8 ѳаръ ефодъ-тъ при Давида. И [е]попыта Да-
видъ Господа, и рече: Да гоніѫ ли вслѣдъ
тойзи пълкъ? ще гы стигнѫ ли? А той
му рече: Гони; защото наистинѫ ще сти-
гнешь, и непрѣмѣнно ще отървешь *всич-*
9 *ко*. Тогазь отиде Давидъ, той и шесть-тѣ
стотинъ мѫжіе които бѣхѫ съ него, та
дойдохѫ до потокъ-тъ Восоръ, дѣто о-
10 станѫли-тѣ ся спрѣхѫ: А Давидъ самъ
и четыристотинъ мѫжіе гоняхѫ; понеже
[ж]останѫхѫ назадъ двѣстѣ, които умо-
рени не можахѫ да прѣминѫтъ потокъ-тъ
Восоръ.
11 И намѣрихѫ человѣкъ Египтянинъ въ
поле-то, и доведохѫ го при Давида: и
дадохѫ му хлѣбъ, и яде, и напоихѫ го
12 съ водѫ; И дадохѫ му еднѫ часть отъ
низаницѫ смоквы, и два грозда сухо гро-
здіе, [з]та яде и върнѫ ся духъ-тъ му въ
него; защото не бѣше ялъ хлѣбъ нито
13 бѣше пилъ водѫ, три дни и три нощи. И
рече му Давидъ: Чій си? и отъ дѣ си? И
рече: Отрокъ сьмь Египтянинъ, рабъ на
единъ Амаличанинъ: и остави мя господа-
рь-тъ ми, понеже ся разболѣхъ три дни
14 сега. Ный направихмы нападеніе въ ю-
жнѫ-тѫ странѫ [и]на Хереѳцы-тѣ, и въ
страны-тѣ на Іудѫ, и въ южнѫ-тѫ стра-
нѫ [і]на Халева: и изгорихмы Сиклагъ съ
15 огнь. И рече му Давидъ: Можешь ли да
мя низведешь къмъ тойзи пълкъ? А той
рече: Закълни ми ся въ Бога, че нѣма да
мя умьртвишь, нито ще мя прѣдадешь въ
рѫкѫ-тѫ на господаря ми, и ще тя низ-
ведѫ при тойзи пълкъ.
16 И когато го низведе, ето, тѣ *бѣхѫ* рас-
пръснѫти по лице-то на всичко-то мѣсто,
[к]та ядѣхѫ, и піяхѫ, и веселѣхѫ ся, за-
ради всичкы-тѣ голѣмы корысти които
зѣхѫ отъ Филистимскѫ-тѫ земіѫ, и отъ
17 Іудинѫ-тѫ земіѫ. И удари гы Давидъ отъ
зорѫ-тѫ дори до вечеръ-тъ на утрѣшный-
тъ день: и не ся избави нито единъ отъ
тѣхъ, освѣнь четыристотинъ момци, кои-
18 то сѣдѣхѫ на камилы, и побѣгнѫхѫ. И

е 1 Лѣт. 12; 19.
ж Виж Гл. 14; 21.
з Гл 18; 7. 21; 11.
и 2 Цар. 3; 25. 4 Цар. 19; 27.
і Ст. 3.
к 2 Цар. 14; 17, 20. 19; 27.
л Ст. 4.
м 2 Цар. 4; 4.

—

а Виж. Гл. 15; 7. 27; 8.
б Гл. 25; 42, 43. 2 Цар. 2; 2.
в Исх. 17; 4.
г Псал. 42; 5. 56; 3, 4, 11. Авв. 3; 17, 18.
д Гл. 23; 6, 9.
е Гл. 23; 2, 4.
ж Ст. 21.
з Сѫд. 15; 19. Гл. 14; 27.
и Ст. 16. 2 Цар. 8; 18. 3 Цар. 1; 38, 44. Іез. 25; 16 Соф. 2; 5.
і Іис. Нав. 14; 13. 15; 13.
к 1 Сол. 5; 3.